

[Erhard Jakobsen]

Men jeg er nødt til at sige, og det har jeg ret til at sige: jeg håber som gammel ven gennem mange, mange år af et stort, stort antal grønlændere – menige grønlændere, ikke intellektuelle ledere og alle mulige, men ganske almindelige grønlændere – at besindelsen vil slå igennem, inden udmeldelsen bliver effektueret. Der er heldigvis noget, der tyder på, at det kan lade sig gøre.

Når nu det triste kapitel er debatteret færdigt, så står der tilbage nogle overordentlig glædelige ting. Det har selvfølgelig været meget, meget glædeligt for os alle sammen at høre ledende grønlændere af alle afskygninger forsikre, at det bestemt ikke var en udmeldelse af Danmark; der var tværtimod et ønske om at blive knyttet tæt til Danmark. Det synes jeg nok vi alle sammen har grund til at glæde os særdeles meget over og sige: det skal vi sandelig også bidrage til.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi kan sige: så glem alt, vi betaler! Den går ikke. Jeg vil støtte regeringens opfattelse: at man ikke kan komme med regningen, hvis det altså ikke bliver den store økonomiske fordel. Hvis det bliver det, er det ikke noget problem. Vi forlanger ikke andel i den store fordel, Grønland måtte få ved at melde sig ud af EF. Selvfølgelig ikke, det ligger ikke inden for rigsfællesskabet. Men bliver der penge at betale, så er det i hvert fald ikke Danmark, der kan hænge på det, hvad vi end måtte gøre i givet fald.

Den anden meget, meget glædelige ting skulle vi måske have taget først, for den spiller trods alt den allerstørste rolle: sikkerhedspolitikken er uændret. Der er ikke noget med, at territoriet nu er uden for NATOs område osv. Alt det er ganske uændret. Det er måske nok verdenspolitisk set af den allerstørste betydning. Jeg kan godt sige, at det er et af de argumenter, jeg har brugt for at berolige visse hidsige gemytter i EF-Parlamentet. Jeg har henvist til, at strategien, den store, internationale strategi, overhovedet ikke ændres ved det, der er sket her. Det finder jeg er meget, meget godt. Også ledende grønlændere, som har ønsket udmeldelse, har bekræftet, at naturligtvis drømte man ikke om, at det fik konsekvens på det område.

For mig er det meget, meget glædeligt, at der fra grønlandsk side næsten enstemmigt lyder et ønske om at have meget med Danmark at gøre. Det ønske skal vi absolut på

enhver mulig måde vise at vi også deler her-nede.

Må jeg sige til danske EF-modstandere, at det er helt forkert, hvis de opfatter dette som en slags jubelårsag. Jeg synes, at efter alt det, man før har set på Grønland, efter alt det, der har været ført frem, og al den utilfredshed, der har været ført frem omkring EF, så er det et kummerligt resultat, EF-modstanderne på Grønland har opnået i denne forbindelse, selv om det er nok til, at det kan bruges. Det er absolut ikke noget, der kan lokke danske EF-modstandere til at tro, at det har nogen som helst indflydelse på folkestemningen i Danmark – bortset fra at folkestemningen jo også er revnende ligegyldig, for det er ikke græsrodsbevægelser eller folkestemninger, der bestemmer, om vi skal være i EF. Det bestemmer dette folketing, og her er ikke just tilløb til, at et flertal er ved at melde Danmark ud af EF.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Siden hr. Erhard Jakobsen er så interesseret i, hvad der siver ind, så forstår jeg ærligt talt ikke, hvorfor han konstant skal bruge som argument, at han af og til taler med hr. Habsburg, eller hvad de nu hedder nede i EF-Parlamentet i Strasbourg. Det er jo fuldkommen ligegyldigt, hvad EF-Parlamentet mener om denne sag. Det er ikke en sag, der overhovedet vedrører EF-Parlamentet – i anden forstand, end at man skal foretage en høring. Beslutningen ligger jo et andet sted, og derfor ligger problemerne et andet sted. Det kan ikke være et argument, at hr. Erhard Jakobsen af og til taler med Habsburg i EF-Parlamentet.

Med hensyn til regional- og socialfonden vil jeg spørge hr. Erhard Jakobsen: hvem har sagt, at Grønland vil kunne fastholde tilskuddene herfra?

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg ved ikke af, at jeg i denne debat har henvist hverken til von Habsburg eller til nogen andre. Jeg har prøvet at skitsere, hvordan forskellige politiske kredse, som er repræsenteret i EF-Parlamentet, og som også er repræsenteret i de nationale parlamenter og